

kan jeg kun sige til det ærede Medlem, at hvis Ministeren ikke kan acceptere det ærede Medlems Forslag, hvad det ærede Medlem saa meget godt ved, saa maa jeg tilraade det ærede Medlem at tage det Forslag tilbage.

Handelsministeren (Hage): Den saare uivlige Spekulation, som Krigsaarenes overordentlige Konjunkturer har givet Anledning til paa Fondsbørsen, har som bekendt alle Lag af Befolkningen vakt betydelig Opmærksomhed. En Mængde Mennesker er blevet draget ind i Spekulationen, som ellers hele deres Liv igennem maaske hverken har købt eller solgt en Aktie. De, der har tabt, vil selvfølgelig være tilbøjelige til at give alle andre end sig selv Skylden for Tabet. Nu er det givet, at de hidtil bestaaende Forhold paa Københavns Fondsbørs, hvor der gennem lange Tider har været savnet fyldestgørende Normer og Regler, og fast Tilsyn med Reglernes Overholdelse, har bidraget til at begunstige uheldige Transaktioner fra nogle Vekselereres Side, de være nu noteringsberettigede eller ikke-noteringsberettigede, Outsiders, som man plejer at kalde dem. Dette har atter givet Anledning til, at man med stigende Styrke har rejst det Spørgsmaal: Er det ikke ønskeligt, at Statsmagten griber ind og fastsætter mere eller mindre vidtgaende Forskrifter, som Fondsbørsens Medlemmer har at holde sig efterrettelige? Der er derved at erindre, at Handel med Aktier ikke er ganske det samme som Handel med Dynamit eller Stryknin; Aktier er en almindelig Vare ligesom enhver anden, i hvilken man kan spekulere, tjene Penge og tabe Penge, og hvis man hører op med at spekulere i Aktier — og naar vi falder tilbage til mere normale Forhold, er det meget muligt, at hele denne overspændte Spekulation paa Fondsbørsen vil fortage sig —, vil man, saaledes som Menneskenaturen nu en Gang er, give sig til at spekulere i noget andet, maaske i Kaffe, maaske i Korn eller Fædt eller i Landejendomme, man kan spekulere i alt muligt. Der er dog, saaledes som Samfundet hidindtil er indrettet, en Grænse for den Kontrol, de Indskrænkninger, som Statsmagten fornuftigvis bør indlade sig paa. Der kan muligvis komme den Tid, da man overhovedet ikke kan foretage sig noget som helst, ikke drikke en Kop Kaffe eller spise et Stykke Smørrebrød, uden Statsmagtens Samtykke; men saa længe man gaar ud fra den Opfattelse, at Borgerne i det hele selv har at tage Vare

paa deres Vel og Ve, maa man i det væsentlige begrænse sig til at søge at værne imod en haandgribelig og bevidst Bestræbelse for at drage Folk ind i uheldige Handeler, og eventuelt ramme og straffe dem, der gør sig skyldige deri. Det drejer sig da, naar vi vil gøre Indgreb i den hidtil frie Ordning paa Fondsbørsen, om, hvor man skal trække Grænsen.

Det er fuldkommen rigtigt, hvad den ærede Ordfører fremhævede, at der i Udvalget, og i øvrigt ogsaa under Behandlingen i Landstinget, har været fremsat en Række Ønsker om at gaa langt videre, end dette Forslag tilsigter, og at indføre yderligere Indskrænkninger og Bestemmelser baade om det ene og om det andet, Ønsker, som man dog ved nærmere Overvejelse har fundet det rigtigt at frafalde. Jeg kan ikke andet end anerkende og takke den ærede Ordfører, fordi han til Trods for sine kritiske Tvivl dog som Repræsentant for Udvalget er Talsmand for den Opfattelse, som ikke er helt ny i Menneskelivet, at det bedste er det godes Fjende. Hellere end at stille Krav, som i Øjeblikket er uigennemførlige allerede af den Grund, at man ikke kan overse Virkningerne, hellere end at stille Fordringer op, der gaar saa vidt, at man ikke kan beregne, om de vil virke mere til Skade end til Gavn, har Udvalget besluttet i det væsentlige at tage dette Forslag som indeholdende i det store og hele fyldestgørende kontrollerende Bestemmelser, og saa overlade til Tiden, til Erfaringen, at afgøre, hvorvidt man vil gaa videre ad samme Vej. Jeg har derfor heller ikke haft noget imod, at der er blevet indføjet den Slutningsbestemmelse i Loven, at den efter et vist Aaremaal skal forelægges Rigsdagen til Revision; paa Grundlag af de Erfaringer, som til den Tid er vundne, vil det altid staa frit for at gaa videre, og hvis det allerede inden 1925, i Løbet af et Aar eller to, skulde vise sig ønskeligt at træffe mere vidtgaende Bestemmelser, antager jeg, at den Handelsminister, som sidder til den Tid, heller ikke vil undlade at forelægge Rigsdagen Sagen til fornyet Overvejelse. Jeg kan kun paaskønne, at Udvalget har taget Følelsen fangen ved, blot med nogle Ændringer, som jeg har kunnet tiltræde, at slutte sig til Forslaget, som det er kommet fra Landstinget.

Hvad de enkelte Ændringsforslag angaar, har jeg meget lidt at tilføje. Dette gælder ikke blot de Forslag, der staa opført i Betænkningen som stillede af Handelsministeren og tiltraadte af Udvalget eller som stillede af Udvalget og tiltraadte